

F. t. L. om indenrigs Kødkontrol.

det er derfor naturligt, at alle Besættelser af Stillinger som Kødkontrollører henlægges til Landbrugsministeren, samt at det overlades til ham at tilvejebringe en vis Ensartethed i Betalingsvilkårene med Hensyn tagen til de lokale Forhold, hvorom nærmere vil blive forhandlet med de paagældende Byraad og Indenrigsministeriet.

Omfanget af et Eksportslagteris Rettigheder i Forhold til de offentlige Slagtehusenes har ved forskellige Lejligheder og særlig i den seneste Tid givet Anledning til Meningsforskel, idet de offentlige Slagtehusene har følt deres Interesser truet, naar Eksportslagterierne lod andre slagte hos sig eller slagtede for andres Regning, hvilket for Andelslagteriernes Vedkommende vil sige, at de slagtede for andre end Andels haverne eller for disse slagtede Dyr, som de paagældende Andelshavere ikke havde produceret. Det skal erkendes, at der altid vil være Grænsetilfælde, hvor det kan omtvistes, hvad der forstaaes ved at producere et Dyr, men det er ikke saa meget disse Tilfælde, de offentlige Slagtehusene har for Øje, men mere de særlig grelle. De offentlige Slagtehusenes Ængstelse er meget forstaaelig, idet deres Opgave kun er at stille Slagtehallen til Raadighed for andre, og Justitsministeriet har da ogsaa ud fra denne Opfattelse og i Betragtning af, at Eksportslagteriernes Formaal er at slagte for egen Regning, i Bekendtgørelse Nr. 176 af 19. August 1911 udtalt som sin Opfattelse, at det vil være et groft Misbrug, hvis et Eksportslagteri vil paatage sig at slagte for andres Regning, hvortil dog ikke henregnes, at et Andelslagteri slagter for Andels havernes Regning.

Denne Opfattelse medfører konsekvent, at Eksportslagterier vil være afskaaret fra at lade andre slagte for sig eller slagte for andres Regning ikke alene til indenrigs Forbrug, men ogsaa til Udførsel, og herfor kan ogsaa anføres, at det, naar man ønsker at tilvejebringe en betryggende Kødkontrol, er nødvendigt at skabe en saa god økonomisk Basis som muligt for de offentlige Slagtehusene. Paa den anden Side maa det erkendes, at disse kun har til Opgave at slagte til indenrigs Forbrug, medens Eksportslagterier har til Formaal at slagte til Udførsel. Ganske vist slagter Eksportslagterier ogsaa til Forbrug heri Landet, men dette modsvares af, at de offentlige Slagtehusene kan godkendes, og ogsaa bliver godkendt, som Eksportslagterier. Naar henses hertil sammenholdt med, at de offentlige Slagtehusenes Stilling i meget væsentlig Grad forbedres ved, at de efter Forslaget ikke vil blive udsat for Konkurrence fra Slag-

terier i Kommuner med Kødkontrol af 2den og 3die Kategori, jfr. § 4, maa man anse den foreslaaede Bestemmelse for at være forsvarlig.

Et andet Spørgsmaal er imidlertid, i hvilken Udstrækning et Eksportslagteri vil benytte sig af denne Ret, da en Udnyttelse heraf vil have til Følge, at det bliver skattepligtigt af hele sin Omsætning, jfr. § 2, Punkt 5, d og e i Lov Nr. 149 af 10. April 1922 om Indkomst- og Formueskat til Staten.

ad § 2.

De heromhandlede Bestemmelser er i alt væsentligt de samme som de nugældende. Paabudet om, at Kontrollen skal finde Sted paa Slagtstedet, tilsigter at afskaffe en Praksis, der har udviklet sig derhen, at Kødet og Slagteaffaldet bringes til en Kontrolstation, idet Kontrollen under disse Forhold selvsagt er langt ringere end, naar den foretages paa Slagtstedet.

I Almindelighed vil man være henvist til at antage den lokale Dyr læge, men for det Tilfælde, at der kan være Spørgsmaal om at træffe et Valg, har man ansat det for at være naturligst, at Landbrugsministeren ansætter Dyr lægen i Lighed med, hvad man har foreslaaet ved Ansættelsen af Dyr læger ved offentlige Slagtehusene.

Undtagen fra Kontrol er den Slagtning, Private foretager til eget Forbrug. I første Række, fordi man kan regne med, at den Paagældende altid vil føle Ansvar overfor sin Familie og Husstand, men dernæst ogsaa, fordi saadan Slagtning praktisk taget ikke kan kontrolleres, og endelig fordi § 7 i Lov Nr. 343 af 6. Maj 1921 om Retsforholdet mellem Husbond og Medhjælpere indeholder en Beskyttelse mod daarlig Kost. Det kan dog tænkes, at der f. Eks. i København eller andre større Kommuner findes Svinehold i større Udstrækning, og man har derfor anset det for rigtigt, at der aabnes en Mulighed for, at det i Henhold til Bestemmelse i Sundhedsvedtægt kan paabydes, at disse Svin skal slagtes paa det offentlige Slagtehus.

Der findes allerede i Lov Nr. 129 af 12. April 1911 om Handel med Smør og fremmede Landbrugsprodukter m. m. Afsnit II og III nogle Bestemmelser om Forhandling af udenlandsk Kød og Slagteaffald, men man har fundet det naturligt i denne Forbindelse, og særligt naar henses til, at der i Sundhedsvedtægterne optages saadanne Bestemmelser, at søge Landbrugsministeren tillagt Bemyndigelse til at træffe fornøden Bestemmelse herom.